

[Niels Kr. Nielsen.]

nærmere ind på; men det kan skyldes, som det ærede medlem hr. Edvard Sørensen fremhævede, at de sidste har et billigere forbrug, fordi de kan anvende egne produkter. Men der er et andet forhold, som det ærede medlem hr. Axel Sørensen også var inde på. De unge mennesker indenfor landbruget — det ved jeg af egen erfaring, men det gælder sikkert unge mennesker indenfor alle erhverv —, som sidder med de store gældsbyrder, har forholdsvis store skatter i forhold til deres stilling; så kan man strides om årsagen dertil. Der er ingen tvivl om, at det er rigtigt, hvad der blev fremført af det ærede medlem hr. Axel Sørensen, at de mennesker, der sidder med de store gældsbyrder, dermed har tvangsopsparring nok, de behøver slet ikke flere skatter; de er nødt til at spare. Og så er der endnu et moment, som man må tage i betragtning: de, der har den store gæld at afdrage på for at kunne blive ved deres bedrift, er til en vis grad ligestillet med de lønarbejdere, hvis hele løn bliver opgivet. Derfor skal jeg udtale min velvilje overfor de udtalelser, det ærede medlem hr. Axel Sørensen fremsatte.

Med disse få bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til behandling i udvalget og til videre behandling i det høje ting.

Alfred Jensen: Jeg er enig i, at der i skatte-lovgivningen er adskillige mangler og urime-ligheder, som gør ændringer nødvendige; men det forekommer mig, at det vigtigste egentlig er at få ændret det kolossale skatte-tryk, som efterhånden er blevet lagt over på de mindrebemidlede, såvel lønarbejdere som andre småkårsfolk. Det er da også en kendsgerning, at hver gang vi har diskuteret skattelovene, det være sig ligningsloven eller udskrivningsloven, har det altid været pro-blemet om skattetrykket på manden med den lille indkomst, der har været hoved-punktet i diskussionen. Når det er så galt, som det er, skyldes det i første række, at det ærede medlem hr. V. Buhl i sin tid som finansminister fik gennemført en skær-pelse af skattelovgivningen, som betød en kraftig forhøjelse for de laveste indtægts-grupper. For en skatteindtægt på 1 000 kr., som tidligere blev beskattet med 0,8 pct., blev skatten i vinteren 1939—40 forhøjet til 2,6 pct. For en skatteindtægt på 2 000 kr., som før blev beskattet med 1,6 pct., steg skatten til 4,1 pct. For en indtægt på 5 000 kr. blev skatten forhøjet fra 3 pct. til 7,6 pct. og for en indtægt på 10 000 kr. fra 4,9 pct. til 11,6 pct. Det var naturligvis

store byrder, som blev lagt over på manden med den lille indkomst. Med undtagelse af et enkelt år er der ikke sket nogen ændring i bedrende retning; det enkelte år, som danner undtagelsen, skete der som følge af den store utilfredshed, der var med den urime-ligt hårde beskatning — det var specielt i året 1949 — visse lempelser for de aller-laveste indtægtsgrupper. Men lempelserne var dog ikke anderledes, end at der for skatteindkomster på 5 000 kr. og for indkomster umiddelbart derover ikke skete nogen væsentlig ændring; det vil sige, at man har be-varet den forhøjelse, som gennemførtes i vinteren 1939—40. En anden årsag til stigningen er, at man ikke ville ajourføre fradragsbeløbene i skatteloven af 1922, det vil sige, man ville ikke pristalsregulere dem. Derved kommer progressionen i skatteska-laen til at virke urimelig hårdt for de mange med små indkomster, som jo ikke har fået nogen forøget skatteevne, selvom deres indkomster er steget i kroner og øre. Det er årsagerne til det urimeligt hårde skattetryk, der i øjeblikket hviler over alle småkårsfolk her i landet.

Børnefradragene er vel blevet forhøjet, jeg vil også gerne sige føleligt, og det giver naturligvis noget for familier med børn, men det hjælper jo ikke de forsørgere, som iøvrigt har små indtægter og ingen børn har. Deres forhold er ikke blevet lempet. For-sørgerfradraget har man nemlig kun rørt meget lidt ved, idet det er blevet forhøjet med 200 kr. årlig, men når man tager pris-stigningen siden 1922 i betragtning, er det en ganske utilstrækkelig forhøjelse.

Der var i juli 1922 et indekstal på 199. Oktober i år er vi oppe på 369, i fjor i okto-ber var tallet 333, og det vil sige, at man, hvis man skulle ajourføre dette beløb, ikke skulle have en forhøjelse på 200 kr., men på 1 300—1 400 kr.; og det vil igen sige, at det højeste fradragsbeløb for forsørgere på 1 600 kr. ikke skulle forhøjes til 1 800 kr., men derimod til 3 000 kr. Enhver kan sige sig selv, at når der ikke sker en sådan for-højelse, vil progressionen i skatteskalaen komme til at virke som en himmelråbende uretfærdighed overfor de mange tusind her i landet, som vel har fået deres indtægt for-højet, men ikke fået deres levedof forbedret, tværtimod fået den forringet.

Det kan måske for de skatteydere, som må bøsse så hårdt, være en trøst, at børne-fradragene er blevet forhøjet, så man vel har lov til at sige, at de er forhøjet i hen-hold til prisniveauets stigning, men hvis man ser lidt nærmere på det, er det i og for sig ikke nogen særlig god stilling, disse for-